

HOST

NEZNÁMÉHO
PROTIVNÍKA?

PIKOVÉ ESO

FARIDAH ÀBÍKÉ-ÍYÍMÍDÉ

JAK
DOKÁŽEŠ
ZASTAVIT

HOST

Ace of Spades

Copyright © 2021 by Faridah Àbíké-Íyímídé

Jacket design by Elizabeth H. Clark

Jacket illustration © 2021 by Adeleke Adekunle

Cover pictures by Artefficient and luma_art / Shutterstock.com

Translation © Lenka Němečková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1486-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-1487-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1488-5 (MobiPocket)

*Všem černošským dětem, které tonou v propadlišti a zoufale
se snaží vyškrábat ven — tahle kniha je pro vás.*

*A mojí mamince, která ve mě věřila jako první
a předala mi lásku k příběhům.*

„Říká se, že život je plný překvapení.
Že se naše sny můžou proměnit ve skutečnost.
To ale můžou i naše noční můry...“
— *Super drbna*

„Já jenom vím, že když je někdy někde až moc
bělochů... tak znervózním.“
— *Uteč*

ČÁST PRVNÍ

**VĚŽ ZE
SLONOVINY**

1

Devon

Pondělí

Školní shromáždění první den po prázdninách je ta největší zbytečnost na světě.

A to už je co říct, protože Akademie Niveus je jedna velká zbytečnost.

Sedíme v Lionově sále, pojmenovaném po jednom z těch sponzorů, co dávají peníze soukromým školám, které je zrovna vůbec nepotřebují, a čekáme, až dorazí ředitel a přednese projev v obvyklém pořadí:

1. Vítejte zpátky v novém školním roce — jsem rád, že jste v létě neumřeli
2. Tohle jsou vaši prefekti posledního ročníku a hlavní prefekt
3. Školní hodnoty
4. *Finito*

Nechápejte mě špatně. Já proti řádu nic nemám. Můžete se zeptat kteréhokoli z mých kamarádů. Nebo teda — *mého jediného kamaráda*. Vím celkem jistě, že i když jsem na téhle škole už skoro čtyři roky, nikdo jiný ani neví, že existuju. Jenom Jack, ale ten se stejně většinou chová, jako kdyby se mnou bylo něco hodně v nepořádku. I tak ho ale považuju za přítele, protože se známe odjakživa a pomyšlení, že bych zůstal úplně sám, je vážně ještě o moc horší.

Ale zpátky k tomu řádu. Já tomu fandím. Jack ví o všech těch rituálech, co provozuju, než si sednu ke klavíru. Bez nich nehraju tak dobře. A to je ten rozdíl mezi mými rituály a těmihle shromážděními. Život v Niveu by se totiž točil kolem pomluv, peněz a lží i bez nich.

Mikrofon hlasitě zaskřípe a to mě donutí zvednout hlavu. Teď promarním dvacet minut života něčím, co by nám klidně mohli napsat e-mailem.

Opřu se a sleduju, jak na pódium nakráčí vysoký bledý muž s netečnými černými očima a mastnými černými vlasy, na které určitě sportřeboval celou lahvičku gelu. Na sobě má tmavý plášť dlouhý skoro až na zem. Shlíží na nás na všechny, jako bychom byli nějaká drobná havěť a on kocour.

„Jmenuji se Ward, ale vy všichni mě budete oslovovat pane řediteli Warde,“ oznámí kocour. Jeho slova se táhnou jako kluzký sliz. Zamžourám na něj — kam se sakra poděl ředitel Collins?

Místnost se zaplní zmateným šepotem a nechápanými výrazy.

„Jak jistě někteří z vás vědí, pan ředitel Collins těsně před letními prázdninami podal výpověď a posledním ročníkem na Akademii Niveus vás teď všechny provedu já,“ dodá kocour s našpulenými rty.

„Takže ty drby byly fakt pravda,“ zašeptá někdo vedle mě.

„Asi jo... no ale na odvykačce je to prej dneska super nóbl...“

Já jsem o tom, že by s ředitelem Collinsem bylo něco v nepořádku, vůbec nic neslyšel. Někdy mám pocit, že jsem tak ponořený do svého vlastního světa, že si nevšímám věcí, které jsou všem ostatním úplně jasné.

„A tak,“ zahřímá ředitel Ward a přehluší všechny ostatní, „se budeme držet tradice Niveu a zahájíme dnešní shromáždění oznámením, kteří studenti budou letos prefekty posledního ročníku a kdo bude hlavním prefektem.“

Netrpělivě se pootočí, jeden z učitelů v naškrobeném obleku se k němu vrhne a podá mu světležlutou obálku. Ředitel Ward ji beze slova otevře a zašustění papíru se díky reproduktorům zesílí tak, až zazní jako pronikavý výkřik. Ward vytáhne malou kartičku a obálku položí před sebe na pódium. Já pomalu vypínám.

„Naši čtyři prefekti posledního ročníku jsou...“ Odmlčí se a jeho zorničky tékají sem a tam jako mouchy polapené ve sklenici. „Slečna Cecilia Wrightová, pan Maxwell Jacobson, slečna Ruby Ainsworthová a pan Devon Richards.“

Nejdřív mám za to, že se spletl. Moje jméno na slavnostních shromážděních ještě vůbec nikdy nezaznělo. Hlavně proto, že tahle shromáždění se většinou věnují lidem, které všichni studenti znají a o které se zajímají, a kdyby se v Akademii Niveus odehrával nějaký film, já bych byl pravděpodobně jedna z bezejmenných postav někde v pozadí.

Jack do mě dloubne loktem, čímž mě vytrhne ze šoku, a já se zvednu. Sál zaplní vrzání dřevěných židlí. Všechny obličeje se otočí ke mně a sledují moji snahu prokličkovat mezi řadami sedadel. Po cestě šlápnu nějakému klukovi na značkové boty — které podle všeho stály víc, než kolik platí máma měsíčně za nájem —, zamumlám „promiň“ a pak už mířím do přední části sálu, kde jsou seřazení profesori, a tenisky mi přitom vržou o téměř černou dřevěnou podlahu. Srdce mi buší a vlažný potlesk rozpačitě utichá.

Ty další tři, co tam nahoře stojí, poznávám, i když jsem s nimi nikdy nemluvil. Max, Ruby a Cecilia jsou obrovské bledé světlolase klony jeden druhého a moje drobná postava a tmavá pleť vedle nich působí jako pěst na oko. To oni jsou ty hlavní postavy filmu.

Stoupnu si vedle ředitele Warda, který je takhle zblízka ještě děsivější. Už jen proto, že je nepřirozeně vysoký a jeho nohy mi končí doslova až u prsou. Jeho zorničky si mě najdou a on na mě upřeně hledí, přestože hlavu má otočenou dopředu.

Odvrátím od něj zrak a snažím se přesvědčit sebe sama, že Ward není děsivý emo bratr Obra Dobra.

„O letošní hlavní prefektce jsem toho slyšel spoustu skvělého.“ Ward mluví tak táhle, že to, co určitě měla být pochvalná, trochu povzbudivá věta, zní spíš jako pohřební řeč. „A tak by nemělo být žádným překvapením, že hlavní prefektkou není nikdo jiný než Chiamaka Adebayová.“

Chiamaka se vydá k pódiu za hlasitého jásotu rozléhajícího se sálem, obloženým tmavým dubovým dřevem. Všimnu si, že vpředu sedí armáda jejich klonů. Všechny tleskají v děsivém unisonu, všechny jsou

stejně krásné a přesně jako jejich vůdkyně vypadají jako panenky. Když se k nám Chiamaka připojí, má ve tváři samolibý výraz. Mám nutkání obrátit oči v sloup, ale ona je nejoblíbenější holka na škole a já nemám zrovna sebevražedné sklony.

Rozpačitě se o kousek posunu a cítím se teď ještě víc nepatřičně. Jestli jsou Max, Ruby a Cecelia hlavní postavy, Chiamaka je ta úplně nejhlavnější hrdinka. Dává smysl, že ti všichni stojí tady nahoře. Ale já? Mám pocit, že každou chvíli odněkud vyskočí chlápci s kamerami a řeknou mi, že si ze mě dělali legraci. To by dávalo větší smysl než tohle.

Vím, že volba prefektů posledního ročníku a podobné věci jsou vlastně taková soutěž popularity. Učitelé každý rok hlasují pro své favory a vždycky vyhrávají lidi stejného typu. Pokaždé je to někdo oblíbený, a já rozhodně oblíbený nejsem. Možná se za mě přimluvil můj učitel hudebky? Nevím.

„Jak všichni víte, role prefekta posledního ročníku a hlavního prefekta by se neměly brát na lehkou váhu. S velkou mocí přichází i velká zodpovědnost. Není to jen o tom, že budete chodit na zasedání rady nebo organizovat velké akce nebo že tím uděláte dojem na vysokou školu, kterou jste si vybrali. Jde také o to, být po celý rok vzorným studentem, což, jak jsem si jistý, těchto pět studentů během svého působení v Niveu zatím dokázalo, a doufejme, že taková zůstanou ještě dlouho poté, co brány naší školy opustí.“ Ředitel se škrobeně usměje.

„Zatleskejte prosím ještě jednou naší letošní radě prefektů,“ řekne Ward a vyvolá tím hlasitý potlesk bledulí před námi. Cítím na sobě pohledy několika párů očí a vyhýbám se jim. Snažím se najít něco zajímavého na podlaze a nezabývat se tím, že mě pozoruje tolik řad lidí.

Nesnáším, když mě někdo pozoruje.

„A teď ke školním hodnotám.“

Všichni se jako vždycky otočíme k obří obrazovce za námi, připravení sledovat, jak na ní běží školní hodnoty jako titulky na konci filmu, zatímco v pozadí hraje státní hymna. Na normálních shromážděních obvykle jen slibujeme věrnost vlajce, ale protože tohle je první shromáždění v roce, udělá Niveus to, co umí nejlíp: umocní dramatickost situace.

Obrazovka je obrovská a černá a zakrývá většinu velkého zdvojeného okna za pódiem. Akademie Niveus, to jsou stěny z efektního tmavého dřeva, mramorové podlahy a obrovská okna. Zvenčí vypadá jako nějaký starý dům, ve kterém straší, zevnitř je nová a moderní a z každého kousku vyzařuje bezmezné bohatství. Jako by chtěla svět venku nalákat, aby nakoukl dovnitř.

Ozve se hlasité cvaknutí a obrazovku vyplní velký obrázek: obdélníková hrací karta s písmenem A v každém rohu a obrovským pikovým symbolem uprostřed.

To je novinka.

Otočím se a očima v obecenstvu najdu Jacka. Chci k němu vyslat náš domluvený pohled, který znamená: *Co to sakra je?*, ale on upřeně hledí na obrazovku a vypadá to, že ho to celé vůbec nerozhodilo. Všichni ostatní v publiku se tváří stejně nezúčastněně jako Jack. To je divné.

„Á, vypadá to, že došlo k nějaké technické chybě...“ oznámí zezadu paní profesorka Blackburnová, moje bývalá učitelka francouzštiny. Další pár cvaknutí a všechno se vrátí do normálu. Z reproduktorů burácí hymna a my zpíváme s rukama položenýma na srdci a sledujeme, jak na obrazovce ubíhají jednotlivé školní hodnoty: **ušlechtilost, energičnost, nezištnost, rozvážnost, respekt, mravnost, galantnost, tolerance, moudrost a soucit.**

Deset hodnot, které většině lidí na této škole chybí. Včetně mě.

„A teď proslov naší hlavní prefektky Chiamaky.“ Studenti při vyslovení jejího jména začnou šilet, tleskají ještě hlasitěji než předtím a jásají, jako by to byla nějaká bohyně — což podle kritérií téhle školy v podstatě je.

„Děkuji vám, pane řediteli Warde,“ řekne Chiamaka a vystoupí na pódium. „Nejdřív bych ráda poděkovala učitelskému sboru za to, že mě zvolil hlavní prefektkou — něco takového by mě ani ve snu nenapadlo.“

Chiamaka je hlavní prefektkou už třetí rok za sebou. Byla jí i ve druhém a třetím ročníku, takže její zvolení není ani v nejmenším šokující. Ale že zvolili mě...

Chiamaka se ohlédne na učitele. Ruku má pořád ještě položenou na srdci a jako každý rok předstírá, že je hrozně překvapená.

Teď už mám velkou, ale vážně velkou chuť protočit panenky.

„Jako hlavní prefektka posledního ročníku budu dělat všechno pro to, aby náš závěrečný školní rok na Niveu byl nejlepší, a to počínaje naším charitativním plesem s názvem Sněhová vločka, který se bude konat na konci tohoto měsíce. Letošní rada prefektů se postará, aby to byl večer, o kterém se bude mluvit ještě spoustu let.“

Všichni začnou tleskat, ale Chiamaka ještě nekončí. Přitáhne si mikrofon a pokračuje v monologu.

„Především slibuji, že se postarám o to, aby většina financí, které dostáváme, dorazila na ta správná místa. Nerada bych viděla, aby velkorysost našich sponzorů přišla vniveč. Jako hlavní prefektka posledního ročníku dám pozor na to, aby byli upřednostněni ti správní lidé — studenti, kteří vyhraji matematickou olympiádu, zúčastní se přírodovědných soutěží, prostě ti, kteří jsou pro naši školu skutečným přínosem. Děkuji vám.“

Chiamaka domluví a šibalsky se usměje. Sál znovu propukne v bouřlivý jásot.

Tentokrát už si nedělám násilí a protočím panenky. Jsem si docela jistý, že ta holka v první řadě s červenými mašlemi ve vlasech na mě kvůli tomu vrhla opovržlivý pohled.

Všichni prefekti zůstávají, aby si převzali své odznaky, zatímco ostatní odcházejí ze shromáždění do svých tříd na první hodinu. Prohlížím si jejich nové, nažehlené uniformy, kabelky z krokodýlí kůže a umělé obličejce. Podívám se na svoje okopané tenisky a sako s vytahanými nitkami a něco mě uvnitř bodne.

Je spousta věcí, které na Niveu nesnáším — třeba to, že nikdo (kromě Jacka) nepochází z mojí části města a že všichni žijí v obrovských luxusních domech s kuchařkami, které jim připravují snídaní, s řidiči, co je vozí do školy, a kreditkami bez limitu zastrčenými někde ve značkových batozích. Když jsem v tomhle prostředí, mívám někdy pocit, že se uvnitř mě všechno hroutí, praská a láme se. Víím, že ze srovnávání toho, co mám já a co mají oni, nevzejde nic dobrého, ale když vidím všechny ty peníze a privilegia a víím, že já nemám nic, tak to bolí. Snažím se sám sebe přesvědčit, že nevádí, že jsem tu jen na stipendium, že by mi na tom nemělo záležet.

Někdy to funguje.

Každý odznak má jinou barvu. Ten můj je červený a lesklý a pod ním je vyryté jméno *Devon*. Prefekti, které si učitelé na tenhle post vybírají, mají vždycky skvělý průměr, a díky tomu jsou automaticky navrhováni jako hlavní kandidáti při volbě studenta, který pronese závěrečnou řeč během rozloučení se školou. Nejspíš to bude Chiamaka, ale i tak jsem rád, že se o mně aspoň uvažuje. Kdoví — když jsem mohl dostat titul prefekta posledního ročníku, co brání tomu, aby mi vesmír splnil ještě jedno přání a nechal mě přednést závěrečnou řeč?

Obvykle si tak moc snít nedovoluju. Zklamání bolí, a tak radši myslím spíš na věci, které jsou možné, ne nemožné. Ale nikdy předtím jsem se v hledáčku učitelů a vlastně ani nikoho jiného neocitl. Vynikám v tom, že mě nikdo nezná, že mě nikdy nikdo nezve na večírky ani nikam jinam. Když jsem teď tady a něco takového se mi skutečně děje, nemůžu se zbavit pocitu, že je to znamení, že tenhle rok bude dobrý... nebo alespoň lepší než ty tři předtím. Znamení, že se možná dostanu na vysokou a máma na mě bude pyšná.

Ward nás konečně propustí a já vyběhnu ze sálu, propletu se malým hloučkem studentů, kteří tam ještě postávají, a zamířím do trochu prázdnější mramorové chodby s řadami tmavošedých skříněk. Zpomalím, až když se zpoza rohu vynoří učitelka. Zpraží mě pohledem. Má uhlazené mikádo a kvůli němu vypadá děsivě a předpojatě jako Edna Módní z *Úžasňákových*. Projde kolem mě a já se zase můžu normálně nadechnout.

Moji pozornost upoutá hlasité bouchnutí dvířek od skřínky a já prudce otočím hlavu, abych našel zdroj toho zvuku. Kouká na mě tmavovlasý kluk s nápadným make-upem kolem očí a výrazem, který říká: *Jdi do hajzlu!* Josh? Jared...? Na jméno si nemůžu vzpomenout, ale ten obličej znám.

Je to ten kluk, co se loni vyoutoval na maturitním plese. Přišel tam ruku v ruce se svým klukem. A vlastně to nebyla taková hrůza. Lidi mu fandili. Já si z toho ale pamatuju jenom to, že jsem se na něj a na jeho kluka díval, jak tam nakráčeli a drželi se za ruce, a šíleně jsem jim záviděl.

Maturitní ples je jednou z mnoha povinných a nesmyslných akcí na Niveu, a tak jsem je celý večer z lavičky na straně sálu masochisticky sledoval. Díval jsem se, jak tančí ploužák a objímají se přitom s pocitem, že tam jsou v naprostém bezpečí. Že se jim nemůže nic stát. Že jim nikdo z jejich přátel mimo školu nemůže ublížit ani se jim posmívat. Že je jejich rodiče nepřestali mít rádi — ani je neopustili. Že všechno bude dobré.

Tenkrát se mi při té myšlence sevřelo srdce. Rozostřil se mi zrak a světla v místnosti se proměnila v pulzující kruhy. Zamrkal jsem, abych potlačil slzy, a ty, co přece jenom stekly, jsem si rychle otřel z tváří rukávem vypůjčeného černého smokingu. Pořád jsem sledoval, jak tančí — jako nějaký prvotřídní úchyl — a odvrátil jsem pohled, teprve když už to bolelo až moc.

„Co je?“ Do vzpomínky se mi jako ostří nože zařízne něčí hluboký hlas. Zamrám a zjistím, že ten kluk u skříňky se na mě upřeně dívá a vypadá ještě naštvaněji než předtím.

Rychle se otočím a vykročím opačným směrem. Ani se neodvažuju ohlídnout. Protože zaprvé mě... Jared? Jim? — prostě *ten kluk* — děsí až k smrti a zadruhé... Hlavou mi znovu probleskne vzpomínka na maturitní ples, *na jejich propletené prsty, na jejich úsměvy*. Zavřu oči a donutím se myslet na něco jiného. Třeba na hudebku.

Vystoupám po schodech do prvního patra, kde je moje učebna hudební výchovy. Po cestě tu depresivní vzpomínku v hlavě zapálím a její popel vyhodím z lebky ven.

Když uvidím tmavé dubové dveře s cedulkou *Hudebna*, ucítím v těle příjemné mrazení a všechen smutek se rozplyne. Je to moje oblíbená třída, jediné místo ve škole, kde se cítím jako doma. Existují i jiné hudební učebny, většinou určené k nahrávání nebo ke cvičení pro sólisty, ale tuhle mám nejradši. Ten prostor je otevřenější a člověk se tam cítí míň osamělý.

„Devone, vítám tě zpátky a gratuluju, že ses stal prefektem!“ řekne pan profesor Taylor, když vejdu dovnitř. Pan profesor Taylor je můj nejoblíbenější učitel. Učí mě hudebku už od prvního ročníku a je to jediný učitel, se kterým se bavím i mimo vyučování. Vždycky je celý rozzářený,

neustále má úsměv na tváři. „Můžeš začít pracovat na svém maturitním projektu a zbytek třídy taky.“

Moji spolužáci jsou ponořeni ve světě vlastní hudby. Někteří hrají na klávesy, jiní pevně svírají tužku v ruce a zapisují melodie na čistě bílý notový papír. Přes léto jsme si měli začít plánovat svoje maturitní projekty, abychom je mohli prezentovat, až se vrátíme do školy. Já jsem se ale většinu léta zaobíral svojí skladbou na přijímačky na vysokou školu a dalšími ne tak úplně akademickými záležitostmi.

Podívám se na svoje místo vzadu u okna. Na stole leží klávesy a do dřeva jsou tam zlatými písmeny vyryté moje iniciály: DR. Hudbu si tady jako předmět moc lidí nevybírám, a tak máme každý svůj vlastní stůl. Tahle třída se mi vždycky moc líbila, protože mi připomíná sály, ze kterých se přes internet vysílají koncerty klasické hudby: má oválný tvar a stěny obložené hnědým dřevem. Když jsem v téhle učebně, mám pocit, že jsem víc než jenom chudák na stipendiu. Že sem patřím, do tohoto života, mezi tyhle lidi.

I když vím, že to není pravda.

„Díky,“ řeknu, načež vyrazím ke klávesám, o kterých jsem snil celé léto. Doma klávesy nemám, protože tam na ně není místo a protože jsou mnohem dražší, než vypadají. Máma by mi určitě nějaké koupila, kdybych ji o to poprosil, ale ona pro mě už i tak dělá hrozně moc a já mám pocit, že ji zatěžuju víc, než bych měl. Takže když nejsem ve škole, improvizuju: broukám si melodie, zapisuju si noty a poslouchám a sleduju, co se dá. Stejně mě na hudbě víc baví skládání písní, ale i tak je to dobrý pocit, mít před sebou zase opravdický hudební nástroj.

Zapojím ho do zásuvky, on ožije a malý čtvercový displej v rohu se rozblíká. Nasadím si sluchátka, prsty přeježu po černých a bílých plastových klávesách, pár jich zmáčknu a zabrnkám trochu chaotickou melodií. Potom se už posadím, zavřu oči a představím si oceán. Modrozelený, plný ryb a barevných mořských rostlin. Skočím do něj a ponořím se do vody.

V těle se mi rozhostí známý pocit klidu a ruce se natáhnou ke klávesám.

A pak začnu hrát.

Chiamaka

Pondělí

Střední škola je jako království, akorát místo náladových členů královské rodiny, zlatých trůnů a značkového oblečení dovezeného z Evropy jsou její chodby plné hlučných postpubertáků a ve třídách stojí řady dřevěných lavic, ve kterých sedí studenti oblečení do ošklivých kostkovaných sukní, tmavomodrých kalhot a tuhých modrých sak.

V tomhle království žádná královna korunu nezdědí. Aby se dostala na vrchol, musí rozdrtit, koho je třeba. Tady rozhoduje každý okamžik, druhou šanci už člověk nedostane. Jediná chybička vás může poslat až na dno potravního řetězce, kde jsou holky, co mají jenom imaginární přítele a nosí polyesterové oblečení (a to vážně, ne z recese). Možná to zní dramaticky, ale takhle to je a vždycky bude.

Lidi, kteří jsou na střední škole na špici, se dostanou na ty nejlepší univerzity, zajistí si tu nejlepší práci, za pár let budou řídit celou zemi a získají Nobelovku. Ten zbytek skončí v nějakém zaměstnání bez vyhlídek, čeká je leda tak selhání srdce a pak si budou muset něco začít se svojí asistentkou, aby do svého nudného života vnesli aspoň trochu vzrušení.

A to všechno proto, že nebyli ochotní vynaložit dost úsilí na to, aby se na střední dostali patřičně vysoko.

Zůstat populární na místě, jako je Niveus, není o tom, kolik máte přátel. Jde o to, abyste dobře vypadali, měli ty nejlepší známky a chodili s těmi správnými lidmi. Musíte to zařídit tak, aby všichni chtěli být na

vašem místě a žít váš život. Chápu, že lidem zvenčí to připadá hrozná — že jsou kvůli vám ostatní nejistí, že žijete z jejich závisti, že chcete zničit každého, kdo se vám postaví do cesty —, ale já jsem se hodně brzy naučila, že tady platí „buď já, nebo on“. A kdybych se měla zamyslet a cítit špatně pokaždé, když jsem musela někomu šlápnout na kuří oko, abych si udržela svoji korunku, byla by to příšerná nuda.

Navíc království, trůn a královna tady budou vždycky bez ohledu na to, jestli tou královnou jsem já, nebo někdo jiný.

Zadívám se na odznak, kde je do lesklého zlatého kovu vyrytý nápis *Hlavní prefektka posledního ročníku Chiamaka*. Je divné, že po třech letech, kdy jsem se snažila probojovat až na vrchol žebříčku, může celé to úsilí shrnout něco tak malého a zdánlivě bezvýznamného. Přistihnu se, že zatímco přejíždím palcem po chladném povrchu odznaku, usmívám se. I když je to v koloběhu světa tak nepatrná věc, přesně po ní jsem toužila už od prvního ročníku a teď ji mám.

„Ten odznak je fakt krásnej, Chi. Gratuluju,“ řekne Ruby, když vyjdu z Lionova sálu. S Avou, tou druhou holkou, se kterou trávím většinu času, čekají u dveří. Chodba je pořád plná lidí, kteří si tam povídají a čekají, než zazvoní. Nový ředitel mě zdržel o něco déle než ostatní prefekty, protože se mi chtěl náležitě představit.

Doufám, že jsem na něj udělala dobrý dojem. První obrázek, který si o vás člověk udělá, se mu už navždycky vryje do paměti, ale ten nový ředitel nevypadal, že by ze mě byl nějak zvlášť nadšený. Jen si mě chladně měřil pohledem, jako bych urazila jeho nevkusný oblek nebo mu řekla, že mu kravata neladí k botám. Nic takového jsem ale neudělala, chovala jsem se slušně. Ale stejně...

Strčím odznak do kapsy saka, pokrčím rameny a přestanu se usmívat. Nechci vypadat moc horlivě.

„Díky.“ Podívám se na Rubyin odznak — tmavomodrý —, hrdě připnutý na její hrudi. „Ten tvůj taky.“

Strojeně se na mě zazubí a sleduje mě velkýma zelenýma očima. „Děkuju, Chi,“ odpoví.

Zvednu obočí. V tom, co Ruby říká, je obvykle něco víc — nějaké jemné popíchnutí, které většině lidí připadá neškodné, ale já vím, že není.

„Já jenom, že je velká škoda, že určitý tituly vždycky nedostanou ti, co si je opravdu *zaslouží*... Ale ty budeš na fotce prefektů na konci roku vypadat skvěle, Chi.“

No vida.

Znovu se usměju. To už jdeme po chodbě a míříme k mojí skříňce. „Já vím. Jsem moc ráda, že na tý fotce se mnou budeš konečně i ty. A trvalo to jenom kolik, tři roky?“

Ruby přikývne. Zuby má pořád ještě vyceněné v nepřirozeném úsměvu. „Přesně tak, tři roky.“

Ava si odkašle. „Co říkáte na toho nového ředitele?“ zeptá se, když dojdeme k mé skříňce. Evidentně chce zmírnit napětí a zastavit tu podivnou přetahovanou, kterou na mě Ruby už od minulého roku zkouší.

Někdy to vypadá, jako by se Ruby modlila, abych padla na dno, jindy se ale zase zdá, že je s tím, jak si ve škole stojí, spokojená. Ale to je prostě celá Ruby. Škodolibá, rozmazlená senátorova dcera. I když ji znám už od druhého stupně základky, začaly jsme se spolu bavit až na střední, když jsem asi konečně začala být někdo, s kým stojí za to se zahazovat. Každopádně ona byla vždycky mrcha, ale možná právě proto jsme k sobě tíhly. Holky, jako jsme my, které se nebojí říkat, co si myslí, spolu obvykle vycházejí.

S Avou jsem se seznámila ve druháku, když na Niveus přestoupila z nějaké snobské soukromé školy v Anglii. Je to taková krásná blondatá sexbomba, kterou si každý okamžitě oblíbil pro její přímočarost a britský přízvuk. Trávit čas s ní mi vlastně ani moc nevadí. Na rozdíl od Ruby je milá a upřímná — teda většinou.

„Ten nověj ředitel mě trochu děsí. Odkud vůbec je?“ zeptám se, když si ukládám kabelku do skříňky. Jsem ráda, že takhle brzo ráno nemusím v té vyčerpávající hře s Ruby pokračovat. Nemůžu se dočkat, až budu ve třídě a budu mít od jejích uštěpačných poznámek pokoj.

Většina lidí si myslí, že my tři jsme kamarádky, protože nás vidí skoro pořád spolu.

Ale my kamarádky nejsme.

Náš vztah je vlastně obchodní dohoda. Já kolem sebe potřebuju mít úzký kruh atraktivních lidí. Malý, protože v čím menší skupině jste, tím

míň lidí o vás něco ví — a tím víc jich o vás něco vědět chce. A Avě a Ruby se zase líbí, jak velkou moc my tři dohromady máme.

Ruby ožije jako vždycky, když ví něco, co já nevím. Celá se rozzáří, nakloní se ke mně a její ohnivě rudé lokny se úplně rozhoří. „Slyšela jsem, že je z Anglie a že dřív řediteloval na nějaký přísný soukromý internátní škole.“

„Já jsem ani nevěděla, že Collins odchází,“ poznamenám. Jsem otrávená z toho, že musím znovu začít tvrdě pracovat, abych si zpátky vydobyla pozici, kterou jsem si u bývalého ředitele budovala celé tři roky. Zvláště proto, že ředitel Ward vystupuje tak chladně a nevlídně. Vytáhnou z kapsy balzám na rty a v tu chvíli mi někdo poklepe na rameno. Otočím se a uvidím před sebou povědomou druhačku s dychtivým pohledem a dvěma kelímky v ruce.

„Dobrý ráno, Chi. Vzala jsem ti po cestě do školy sójový a skořicový latte. Nebyla jsem si jistá, který máš radši. . . Pamatuju si z loňska, že máš ráda obojí, ale jestlis změnila názor, můžu ti zítra přinést něco jinýho,“ vychrlí na mě, a jak plácá páté přes deváté, zrudnou jí tváře. Vezmu si skořicové latte a jí se viditelně uleví.

„Děkuju, Rachel,“ řeknu, uskrnu si kávy a otočím se zase k Ruby a Avě.

„No, já jsem vlastně Moll. . .“

„Před prázdninama to vypadalo, že je v pořádku,“ pokračuju.

„Slyšela jsem, že se Collins nějak nervově zhroutil,“ skočí mi do řeči Ava a já po ní střelím pohledem, který ji donutí trochu se stáhnout. Chápu, že Ruby ví věci, které já nevím; pořád strká nos do cizích záležitostí. Ale že i Ava? Očividně jsem přes léto něco zanedbala.

Než stihnu vyzvídat dál, najednou nic nevidím a na očích ucítím něčí ruce. Nemusím se ani ohlédnout a je mi jasné, že je to Jamie.

„Hádej, kdo jsem,“ šeptne. Tak trochu doufám, že se na nás všichni na chodbě dívají. Skoro slyším, co jim běží hlavou. . . *Dali se Chiamaka a Jamie přes léto dohromady? Byli by dokonalý pár. Já bych vraždila, abych mohla být v její kůži. . .* Všichni úplně zelení závistí. To mi na tváři vykouzlí úsměv.

„Hmm. . . Vysokej, tmavovlasej, hezkej a chybí mu asi tak miliarda mozkovejch buněk?“ hádám.

Ruce mě pustí a já zase vidím. Ruby se tváří, že ji to nepřekvapuje, a Ava se potutelně usměje.

„Správně,“ přikývne Jamie, dá mi pusku do vlasů a rozcuchá mi je, jako bych byla jeho pes nebo malá sestřička. Doufám, že tohle nikdo neviděl. Uhladím si neposlušné pramínky a snažím se nevnímat, jak se na mě Ruby a Ava dívají teď.

„Asi bysme měli jít do třídy,“ řekne Ruby a já v jejím hlase slyším škodolibou radost. Miluje každou slabost, kterou dokáže odhalit, a já myslím, že navzdory vši dřině, kterou jsem vynaložila, aby ze mě byla prefektkka, je mojí jedinou slabinou, že Jamie je pořád můj nejlepší kamarád, a ne můj kluk.

Aspoň prozatím.

Přinutím se k úsměvu. „Ruby má pravdu. Nechci na toho nového ředitele udělat špatnej dojem, obzvlášť teď, když jsem hlavní prefektkka posledního ročníku — teda ne že by to někoho nějak zvlášť překvapilo.“

Jamie se zasměje a zavrtí hlavou. „Seš trochu moc nafoukaná. Proč sis byla tak jistá, že to letos dostaneš?“

Pokrčím rameny, i když přesně vím, proč jsem si byla tak jistá. Každý rok od druhého ročníku — prváci prefekty být nemůžou — jsem hlavní prefektkou já. To není žádná šťastná náhoda, je to věda. Já si to zasloužím, ať si říká kdo chce co chce.

Mám samé jedničky a jsem předsedkyně debatního kroužku, kroužku mladých zdravotníků a Modelu OSN. Umím čtyři jazyky, vlastně pět, když do toho počítám i angličtinu, a chystám se na medicínu na Yale, teda aspoň to mám v plánu. Nikdo jiný se na roli hlavního prefekta nehodí víc a nikdo na tom nepracoval tak tvrdě jako já.

Být hlavní prefektkou je taková třešnička na dortu. Dává to univerzitám jako Yale najevo, že mi na Niveu záleží — což je pravda — a že jsem vůdčí osobnost — což je taky pravda. Mám úplně všechny předpoklady být hlavní prefektkou. I když vím, že by mi to mělo být jedno, štve mě, že když holky vědí, co chtějí a jak toho dosáhnout, ostatním připadají namyšlené. Ale kluci, kteří vědí, co chtějí? Ti jsou podle nich sebevědomí a silní. Já bych měla být hlavní prefektkou proto, že jsem si to zasloužila, a právě Jamie by to měl vědět ze všech nejlíp.

Vím ale, že to tak nejspíš nemyslel, a tak se z jeho poznámky cestou z přeplněné chodby otřepu. Jak už po třech letech na škole očekávám, moře modří se rozestoupí. Když procházíme kolem, lidi uhýbají stranou a vpíjejí se pohledem do našich tváří, oblečení a vlasů. Já vždycky volím jednoduchý outfit: dneska jsou to černé nadkolenky, sametové sako Dolce & Gabbana a semišové lodičky značky Jimmy Choo. Čím víc to vypadá, že jste se vůbec nesnažili, tím líp. Sáhnu do kapsy u saka a znovu nahmatám odznak — jedinou věc, která je jasným důkazem všeho, co jsem dokázala. *Všeho, co jsem překonala.*

Cítím, jak mi tělem proudí energie a jak ve mně bublá vzrušení. Nejsm si jistá, co to je — možná to, že jsem konečně v posledním ročníku, nebo to, že jsem *namyšlená* —, ale něco mi říká, že tenhle rok bude jiný než ostatní.

Že tenhle rok bude konečně rokem, kdy všechno zapadne na své místo. Rokem, kdy se všechen ten čas, co jsem potíla krev, konečně vyplatí.

Devon

Pondělí

Jednou z mála pozitivních věcí na mém studiu na Niveu je to, že můžu občas nejít do nějaké hodiny a místo toho pracovat na svojí skladbě na přijímačky na uměleckou školu Juilliard.

Od té doby, co jsem se zmínil, že bych se možná chtěl na Juilliard přihlásit, mi pan profesor Taylor pomáhá „řešit“ problém s docházkou. Jít na ty nejlepší vysoké školy je pro nás, studenty Niveu, priorita, a tak není až tak neobvyklé, že žáci vyšších ročníků vynechávají některé hodiny, aby mohli víc chodit na předměty, které si vybrali.

Jako třeba teď. Když skončila první hodina, pan profesor Taylor mi dovolil přesunout se do jedné menší zkušebny. Čtvrtou hodinu jsem měl mít matematiku, ale místo toho jsem tady a náhodně mačkám klávesy. Otočím se na židli, abych si podal ze skříňky za sebou prázdné notové papíry, ale když zatáhnu za zásuvku, neotevře se. Povzdechnu si a zvednu se ze židle. Ve své skříňce na chodbě mám velký štos notových papírů pro případ, že bych si potřeboval zapsat nápady na nové melodie.

Rychle seběhnu po schodech a proletím dveřmi, které vedou na chodbu, kde mám skříňku. Ostatní studenti se zastavují a zírají na mě a já se zarazím. Koukají na mě úplně všichni. Někteří se usmívají s odhalenými zuby, jiní se na mě dívají chladně kalkulujícím, nevraživým pohledem. Jako by mě znali. Obvyčně se lidi dívají úplně skrz mě, jako by moje tělo

zakrýval nějaký neviditelný plášť. Je divné, že nejsou na hodině, i když já nemám co říkat, protože taky nejsem ve třídě.

Blížím se ke své skříňce a připadám si trochu zmatený a dezorientovaný.

„*To je ten kluk?*“ zašeptá někdo. Otočím se a zjistím, že někteří na mě pořád ještě upírají pohled.

Snažím se soustředit na zadávání svojí číselné kombinace a ne na to, že slyším někoho údivem lapat po dechu, a na pocit, že se mi do zad zabodávají odsuzující oči.

1... 8... 6 — Začínám vytukávat kód, ale přeruší mě poklepání na rameno a já svěším ruku. Stojí tam Mindy Lionová, se kterou chodím na hudebku a občas s ní prohodím pár slov. Její dlouhé fialové vlasy a zářivě fialová rtěnka se nedají přehlédnout, ať chcete, nebo ne.

„Ahoj, Devone... Seš v pohodě?“ zeptá se a tváří se soucitně, což je vážně divné, protože zaprvé nemívám neustále otrávený výraz, takže předpokládám, že vypadám normálně, a zadruhé se s Mindy skoro neznáme.

„Jo, co ty?“ zeptám se, protože odteď se o sebe vzájemně zjevně zajímáme.

„Jo, jasně. Jenom jsem se za tebou chtěla zastavit, protože to pro tebe určitě musí být těžký, když tu koluje ta fotka a tak.“

„Jaká fotka?“

Překvapeně otevře ústa.

„Tys ji neviděl?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou a snažím se tvářit, jako že mě to vůbec nevzrušuje. Podívám se na chodbu. Lidi, co stojí za Mindy, nás teď bezostyšně očumují.

„Jaká fotka?“ zopakuju a hlas se mi trochu zlomí. Jako by moje tělo vědělo dřív než mozek, že ať už Mindy mluví o čemkoli, není to nic dobrého.

Mindy zašátrá ve své zářivě červené značkové kabelce a vytáhne z ní telefon, něco na něm natuká a pak mi ukáže displej.

Zamrkám a zblízka si prohlédnu, co tam je. Je to fotka dvou kluků. Kouknu zase na Mindy, protože co to má mít společného se mnou? Pak mi ale hlavou bleskne podivná myšlenka a oči se mi stočí zpátky k displeji.

Nejsou to jen tak ledajací dva kluci, jsou to dvě známé postavy — jedna má cucfleky na krku a druhá obličej, který až moc dobře znám. Vídám ho každý den v zrcadle. Ti dva jsou v nějakém pokoji a líbají se.

Žaludek se mi obrátí a vyskočí mi z těla, srdce mi úplně přestane tlouct.

Panebože, do prdele.